

[Miljøministeren.]

Kortlægningen og planlægningen af råstof-indvindingen på havbunden foreslås udført af staten, som er ejer af havbundens råstofforekomster.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren får hjemmel til bl. a. på grundlag af indvindingsplanerne at udføre en forsyningsplanlægning, der skal sikre industriens og landets forsyning med råstoffer længst muligt.

Endelig indeholder forslaget en bestemmelse, hvorefter enhver indvinding af sten, grus og sand kræver tilladelse efter den 1. juli 1988 (10 år efter lovens ikrafttræden), medens indvinding af andre råstoffer kræver tilladelse efter den 1. juli 2003 (25 år efter). En sådan regel er nødvendig af hensyn til muligheden for at planlægge råstofindvindingen og sikre samfundets forsyning med råstoffer.

Herudover indeholder lovforslaget som nævnt ovenfor en hjemmel for miljøministeren til efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder og boligministeren at fastsætte regler om råstoffernes anvendelse med hensyn til mængde og kvalitet ved udførelsen af byggearbejder samt bestemte typer af anlægsarbejder. Miljøministeren kan endvidere foreskrive anvendelsen af affaldsmaterialer, eller at der skal ske genanvendelse. Denne bestemmelse vil være det første skridt i retning af at medinddrage råstofressourcesynspunkter i lovgivningen. Ifølge bestemmelsen fastlægger miljøministeriet de overordnede rammer for råstoffernes anvendelse, mens boligministeriet og ministeriet for offentlige arbejder har ansvaret for udfærdigelsen af de mere detaljerede regler. Jeg kan i den forbindelse henvise til det forslag til lov om ændring af bygge-loven, der fremsættes samtidig hermed. Ændringsforslaget vil indeholde hjemmel for boligministeren til ud fra de af miljøministeren fastsatte retningslinjer at fastsætte regler om råstofanvendelsen i byggeriet.

Udover at skabe hjemmel for den nødvendige planlægning og styring tilstræbes der med lovforslaget en yderligere forenkling af lovgivningen om råstoffer. Lovforslaget afløser således foruden råstofloven fra 1972 loven om brunkulslejer fra 1958 samt kystfredningsloven fra 1973. Kystfredningslovens bestemmelser, der regulerer indvindingen af råstoffer fra strandbredderne, er indarbejdet i lovforslaget. Lovforslagets gennemførelse vil derfor ikke

medføre nogen ændring af den hidtidige stærke beskyttelse af kysterne. Administrative forenklinger opnås endvidere i relation til landbrugsloven og miljøbeskyttelsesloven.

Reglerne om indvinding på landjorden er i øvrigt revideret under hensyntagen til erfaringerne fra 1972-lovens administration. Bl. a. kan det nævnes, at en tilladelse til råstofindvinding ifølge lovforslaget normalt skal betinges af vilkår om efterbehandling.

Som en nydannelse i lovforslaget foreslås det, at den endelige administrative afgørelse i konkrete sager om råstofindvinding på landjorden skal træffes af miljøankenævnet med en særlig sammensætning. Baggrunden for forslaget er bl. a., at ankenævnsprøvelsen inden for miljøbeskyttelseslovens område har vist sig at være hensigtsmæssig. Det følger af lovforslaget, at ankenævnets virksomhed inden for råstofområdet skal ske inden for rammerne af råstofplanlægningen samt region- og kommuneplanlægningen.

Endelig skal nævnes, at tilladelsesadministrationen i hovedstadsområdet foreslås overført til hovedstadsrådet som en naturlig konsekvens af, at hovedstadsrådet varetager råstofplanlægningen i hovedstadsområdet.

Med hensyn til råstofindvindingen fra havbunden findes reglerne i dag i 1972-loven for søterritoriets vedkommende og i kontinentalsokkelloven for kontinentalsoklens vedkommende. Regeringen anser det for vigtigt, at optagningen af sømaterialer kan ske på samme vilkår såvel inden for som uden for 3 sømils grænsen. Det foreslås derfor, at den hjemmel, der i dag findes i kontinentalsokkelloven til at give en eneretstilladelse til indvinding af et eller flere råstoffer på hele kontinentalsoklen eller en nærmere afgrænset del deraf, også skal gælde for søterritoriet. Selv om regeringen ikke for tiden har planer om at benytte hjemmelen, kan en enekoncessionsordning vise sig at blive en hensigtsmæssig måde at styre råstofudnyttelsen på, som på længere sigt også vil kunne være til fordel for erhvervet. I øvrigt foreslås det, at tilladelser til optagning på søterritoriet gives med et opsigelsesvarsel på 10 år i stedet for den gældende regel om tilladelser på 5 år. Der vil i næste folketingssamling blive fremsat ændringsforslag til kontinentalsokkelloven i overensstemmelse hermed med henblik på ikrafttræden den 1. juli 1978 samtidig med denne lovs ikrafttræden.